בית ישראל (רוז'ין) — דברים

אלה הדברים וכו' פרש"י לפי שהן דברי תוכחות. כתי' בדבר ה' שמים נעשו. השי"ת ברא כל הדברים ע"י הדיבור היינו אותיות התורה. וכל הדברים אומרים שירה לפני השי"ת. כמש"כ שמש בגבעון דום. וע"י השירה הם מקושרים לשורשם בעולם העשי'. הגם שבעולם העשי' הכל בגשמיות וכמו דאיתא שאין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה. והוא המלאך שאומר שירה בעדו והכל נברא בשביל האדם. כשעושה רצונו ית' וכל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה וביכולת האדם לעלות הכל לשרשו כדכתי' ויהי האדם לנפש חי' ותרגומו לרוח ממללא כדאיתא אסור להאדם להנות מעוה"ז בלא ברכה כשאדם מברך על כ"ד ואינו אוכל למלאות תאוותו רק הכל בשביל השי"ת וע"י הדברים והברכה יכול לעלות כ"ד לשרשו. וח"ו להיפך הוא מכניס חלילה החיות למקום הרע והקליפות ח"ו. כתי' אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברע. צריך האדם לירא מהשי"ת כמש"כ ראשית חכמה יראת ה' ויראת העונש היא מדריגה התחתונה ועכ"ז כשירא האדם לחטוא ונודע לו שהכל היא מהשי"ת אינו צריך לבוא ליסורים וזהו אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברע אבל אם אין לו אפי' יראת העונש. הוא מוכרח לבוא לידי יסורים ח"ו לפי שהוא מכניס כח להסט"א ח"ו כי ממנו לא תצא הרעות. וגם היסורים הם לטובתו כדי שישוב לה' כמש"כ טובה תוכחת מגלה מאהבה מסתרת. מה טובה תוכחת מגולה כשיש בה אהבה מסותרת כדי שישגיח על עצמו וישיב וכשישיב הוא יקר בעיני הקב"ה. כדאיתא במקום שבע"ת עומדים וכו' והמשל כשעשיר מרויח אינו שמח כ"כ כמו העני שמרויח. כמ"כ הצדיק אע"פ שעובד להשי"ת תמיד אינו חשוב בעיני' כ"כ כמו הרשע ששב מרשעתו. וזהו אלה הדברים אשר דבר משה במדבר בערבה היינו באותן המקומות שחטאו והי' מכניסין הדיבורים והחיות בראשונה במקום הרע וזהו שפרש"י לפי שהם דברי תוכחות היינו שהי' מכניסין הדיבורים למקום הרע כנ"ל ועי"ז באו לידי תוכחה ויסורים ח"ו היום בתשעה ימים שבין ר"ח אב לט' באב שחטאו ואז הי' מכניסין הדיבורים למקום הרע ח"ו והי' מוכרחים לבוא לידי תוכחת מגולה וזהו הי' ג"כ לטובה שיש בה אהבה מסותרת למי שיודע בזה שהשי"ת רוצה שישיבו ובט' ימים הנ"ל יכול האדם לשוב לכך הם נגד ימים טובים והשי"ת יעזור שיתגלה האהבה מסותרת שהוא עתה בבחי' ואנכי הסתר השי"ת יעזור שיתראה ההתגלות והישועה: